

Lukas kapitel 23. Övers och komm: Bo Giertz

Evangelium enligt Lukas Kapitel 23 Inför Pilatus (Luk 23:1–7)

Översättning

Sedan reste de sig, hela skaran, och förde honom till Pilatus. Där började de anklaga honom och sade: Vi har funnit att den här mannen förleder vårt folk och vill hindra att man betalar skatt åt kejsaren. Han säger att han är Messias, en kung! Då frågade honom Pilatus: Är du judarnas kung? Han svarade: Du säger det. Men Pilatus sade till översteprästerna och folket: Jag finner ingenting straffbart hos den mannen. Men de stod på sig och sade: Han uppviglar folket och sprider sin lära över hela Judeen. Han började i Galileen, och nu har han kommit ända hit! När Pilatus hörde detta, frågade han om mannen var från Galileen och fick veta, att han kom från det område som lydde under Herodes. Då skickade han honom till Herodes, som även han vid den tiden befann sig i Jerusalem.

Kommentar

Dödsdomen var fälld. Nu gällde det att få den stadfäst. Romarna var herrar i landet. De tillät judarnas egna domstolar att fungera, men de hade förbehållit sig alla dödsdomar. För att ge eftertryck åt sin begäran tågade rådsherrarna mangrant iväg till Pilatus. Det gällde att motivera dödsdomen på ett sätt som övertygade romaren. Alltså framställde man Jesus som en revolutionär och uppviglare. Han ”förleddes” folket – inte genom falsk lära utan genom att predika uppror. Han ville få människor att inte betala sin skatt till kejsaren. Han sade att han var Messias, en tronpretendent med anspråk på att bli hyllad som landets konung.

Pilatus frågar alltså Jesus om han är en konung. Han bekräftar det, men på ett sätt som kan betyda ett förbehåll: Så säger du, och det faktiskt, men inte så som du menar. Sedan ger oss Lukas inga detaljer av förhöret. Pilatus måste mycket snart ha förstått, att det fanns andra skäl till rådsherrarnas önskan att få fången dödsdömd. Det behövdes bara ett erfaret öga och några korta frågor konstatera, att detta inte var någon upprorsmakare. Efter ett kort förhör var Pilatus klar med sin dom, som han avkunnade inför rådsherrarna och allt folket. Den löd: Icke skyldig.

Men då brast det löst. Rådsherrarna protesterade. De lät förstå, att Pilatus inte begrep hur allvarlig saken var. Fången hade skapat oro i hela landet, ända från sin galileiska hembygd. Med ämbetsmannens tränade blick för förvaltningens finesser såg Pilatus genast att här fanns en möjlighet för honom att slippa ifrån hela saken. Han frågade om fången var från Galileen och konstaterade, att han då kunde dömas av Herodes Antipas, som lägligt nog befann sig i Jerusalem nu under påsken. Han hänvisade alltså målet till honom. Inför Herodes (Luk 23:8–12)

Översättning

När Herodes fick se honom, blev han mycket glad. Han hade länge gått och önskat att han skulle få se honom, eftersom han hört så mycket om honom och hoppades få se honom göra något tecken. Nu ställde han den ena frågan efter den andra till honom. Men Jesus gav honom inget svar, medan översteprästerna och de skriftlärdade stod där och öste sina anklagelser över honom. Herodes visade honom sitt förakt, och hans soldater gjorde som han. Sen han hånat honom och satt på honom en grann mantel, skickade han honom tillbaka till Pilatus. Den dagen blev Herodes och Pilatus vänner med varandra. Förut hade det rått fiendskap mellan dem.

Kommentar

Herodes blev glad. Han hade länge önskat att få se denne mångomtalade undersåte, som påstods vara en profet och underman. Kanske hade han en särskild orsak till det. Markus berättar att Herodes på den tiden Döparen satt fängslad hos honom hade tagit intryck av hans predikan. Men han hade aldrig velat göra det som han visste att han borde göra, och så hade han hamnat i den fälla, som Herodias gillrade för honom, och låtit döda Döparen. Kanske hoppades han nu få en genväg till Gud genom ett uppenbart och imponerande under, som skulle bevisa både för honom själv och hela hans hov att Jesus var ett Guds vittne. Eller kanske han bara hade en god portion av den nyfikenhet, som fått så många att samlas kring Jesus för att få vara med om något sensationellt. I varje fall teg Jesus. Han underkände Herodes och hans intresse, av vad slag det nu kunde vara. Vad Herodes behövde höra, det hade han redan fått höra, genom skrifterna och genom Johannes Döparen. Och det hade han avvisat. Någon genväg förbi bättringen fanns inte.

Herodes intresse byttes snart i förakt. Det var alltså ingenting märkvärdigt med denne beryktade man. Det gick att driva med honom. Herodes lät hämta fram något gammalt galaplugg och hänga det på honom, och hela hans uppvaktning skrattade, av artighet mot kungen och av gammal ingrodd motvilja mot botpredikanter. Sedan sändes fången tillbaka till Pilatus. Konung Herodes var väl medveten om att det var en artighet från den mäktige landshövdingens sida att räkna med hans kungliga domsrätt även här, där han befann sig på romersk mark. Lukas konstaterar att de två, som annars avundsjukt bevakade varandra, blev vänner från den dagen. Man anar en bimensing: Det finns en sak som brukar kunna ena världens rivaliserande mäktige, och det är den gemensamma aversionen mot alla som ställer dem inför Guds krav på bättring. Oskyldig men dömd att korsfästas (Luk 23:13–25)

Översättning

Då kallade Pilatus samman översteprästerna, rådsherrarna och folket och sade till dem: Ni har fört till mig den här mannen och sagt att han vill locka folket till uppror. Nu har jag rannsakat honom i er närvaro och inte funnit honom skyldig

till något av det ni anklagar honom för. Och inte heller Herodes: han har ju sänt honom tillbaka till oss. Alltså: han har ingenting gjort som förtjänar döden. Därför tänker jag ge honom fri, sen jag har låtit honom slita spö. Men då ropade de alla på en gång: Gör av med honom! Ge oss Barabbas fri! Den mannen hade kastats i fängelse i samband med upplopp och dråp som ägt rum i staden. Då talade Pilatus återigen till dem, eftersom han ville ge Jesus fri, men de bara ropade: Korsfäst honom! Korsfäst honom! För tredje gången sade han till dem: Vad har han då gjort för ont? Jag har ingenting funnit hos honom som förtjänar döden. Alltså tänker jag ge honom fri, sen jag låtit honom slita spö. Men de låg över honom med höga rop och krävde att Jesus skulle korsfästas, och deras rop blev honom övermäktiga. Så fällde Pilatus sin dom. De skulle få som de ville. Han frigav den som de begärt, den som kastats i fängelse för upplopp och dråp. Men Jesus utlämnade han och lät det ske med honom som de ville.

Kommentar

Pilatus lyckades alltså inte skjuta ansvaret ifrån sig. Men han hade fått bekräftat vad hans sunda omdöme sagt honom. Denne man var oskyldig. Hade han varit en upprorsmakare, skulle Herodes omedelbart ha tagit hand om honom. Alltså kallar Pilatus samman rådsmedlemmarna och folket för att avkunna sin dom. Han hänvisar till vad som framkommit, både vid förhöret inför dem själva och inför Herodes. Förut har Lukas inte talat om något förhör i åklagarnas närvaro, men man kunde läsa mellan raderna att det måste ha ägt rum. Här får vi bekräftelse på det. Det är ett lärorikt exempel på hur synoptikerna berättar. De återger apostoliska traditionen så som de var vana att få höra den. Där fanns mycket som förutsattes som bekant. Kanske har Lukas också avsiktligt kortat ned berättelsen och försökt koncentrera sig på det som var väsentligt i denna skrift. Den skulle ju komma inför Teofilus ögon. Det gällde att visa, att kristendomen inte var statsfientlig och att påståendena om den saken kom från Jesu judiska motståndare. Därför framhåller Lukas så eftertryckligt, att Pilatus frikände Jesus och tre gånger konstaterade, att han funnit honom oskyldig till alla de anklagelser för uppvigling och politisk verksamhet, som riktades mot honom.

Pilatus begick nu ett misstag. I stället för att utan vidare ge den oskyldige fri, gick han Stora Rådet ett stycke till mötes och lovade att först ge fången en minnesbeta genom att låta honom slita spö. Det var en mildare form av misshandel än gisslingen (som ofta ledde till döden) men den var allvarlig nog. Judarna märkte genast, att Pilatus var beredd till eftergifter och kom med sitt krav: Jesus skulle korsfästas. Det var romarnas vanliga straff för statsförbrytare. För judarna var det ett bevis på att en människa var förkastad av Gud, ”en Guds förbannelse” (5 Mos 21:23). Därför ville man ha just det straffet. Man bestormade prokuratorn med sina rop. Det var en demonstration på gränsen till upplopp. Denna gång ville demonstranterna inte protestera mot Roms makt. De krävde tvärtom att en uppviglare skulle straffas. Det var svårt för Pilatus att ingripa mot dem. Han valde den enklaste utvägen och lät dem få som de ville.

Lukas nämner ingenting om seden att ge en fånge fri vid påsken. Han bara konstaterar att Barabbas blev lösgiven på folkets begäran, fast han varit med om upplopp och dråp. Därmed ger han ännu ett bevis för att judarna visste att Jesus var oskyldig. De gillade en man sådan som Barabbas, som hörde till Roms motståndare. Deras fiendskap med Jesus hade sin grund i olika tro. I Apostlagärningarna kommer Lukas ständigt tillbaka till detta. Det var en huvudpunkt i försvaret för Paulus.

Det ligger ett bittert konstaterande av världens ondska i detta faktum: Den som befunnits oskyldig blev utlämnad till att korsfästas, och i stället släpptes den som satt fängslad för upplopp och dråp. Samtidigt ligger i de orden en antydning om hur Gud kunde tillåta att det skedde. Genom att den oskyldige dog, kunde den skyldige gå fri. En kristen ser i Barabbas en bild av sig själv. På Via Dolorosa (Luk 23:26-31) Översättning

När de så förde bort honom, grep de en man som kom utifrån fälten, Simon från Cyrene. På honom lade de korset och lät honom bära det efter Jesus. Det var en stor hop som följde honom och många kvinnor som slog sig för bröstet och höjde klagerop för hans skull. Men Jesus vände sig till dem och sade: Gråt inte över mig, ni Jerusalems döttrar, utan gråt över er själva och era barn. Ty det skall komma dagar då man säger: Lyckliga de som inte fick barn, de moderliv som aldrig födde och de bröst som ingen näring gav. Då kommer man att säga till bergen: ”Fall över oss” och till höjderna ”Ge oss ert skydd”. Ty gör man så med det friska trädet, vad skall då inte ske med det torra?

Kommentar

Så fördes Jesus bort. Vägen som han vandrade ledde enligt traditionen från borgen Antonia västerut genom staden, fram till en port i stadsmuren i nordväst. Det vanliga var att den dödsdömde själv fick bära sitt kors (eller rättare sagt tvärbjälken, den som romarna kallade patibulum). Man sträckte ut offrets armar längs bjälken och surrade fast dem med rep. Det var en tung börda. Allt efter grovleken kunde en sådan bjälke väga mellan 20 och 50 kilo. Johannes säger att Jesus själv bar sitt kors. Eftersom synoptikerna vet att man lade korset på en man från Cyrene som kom gående, måste Jesus ha stupat under bördan.

Lukas ensam berättar om kvinnorna vid vägen. Eftersom Jesus kallar dem Jerusalems döttrar tycks de inte ha varit pilgrimer utan ha hört hemma i staden. Det visar att Jesus hade lärjungar också i Jerusalem. Johannes har mycket att berätta om den saken, och Lukas ger oss här ännu ett exempel på att han känner till traditioner, som annars bara finns i det fjärde evangeliet.

Kvinnorna hade visat sitt medlidande. Men det är inte medlidande Jesus behöver. Han begär inte sympatibevis utan bättring och tro. Han svarar kvinnorna att de inte skall gråta över honom utan över sig själva och sina barn. Det skall komma en tid då

det räknas som en lycka att inte ha några barn – vilket annars bland judarna ansågs som en av livets största olyckor. Gör man så med Guds utsände, med den som bevisats vara oskyldig, vad skall då ske med dem som förkastat och dödat honom? Det är Jesu svar på frågan hur det kommer att gå med evangeliet, med kristendomen och Kyrkan. Vi borde i stället fråga, hur det kommer att gå med det folk som förkastar Kristus och hans evangelium.

Korsfästelsen (Luk 23:32–34)

Översättning

Också två andra, två brottslingar, fördes ut tillsammans med honom för att korsfästas. Och när de kom till den plats som kallades Dödsskallen, korsfäste de både honom och brottslingarna, den ene på hans högra sida och den andre på hans vänstra. Men Jesus sade: Fader, förlåt dem. De vet ju inte vad de gör. Kommentar

Den vanligaste bergarten kring Jerusalem och i stora delar av Palestina är en kalksten, som geologerna kallar cenomankalk och som räknas till avlagringarna från krittiden. Den är blekgul och blank på ytan. En kupig klipphäll kunde alltså likna ett kranium, och därav lär väl Golgata ha fått sitt namn. Redan i början på 100-talet måste platsen ha varit en vallfartsort för många kristna. Man vet nämligen att kejsar Hadrianus försökte hindra att den besöktes. Han hade år 135 slagit ned ett långvarigt judiskt uppror och föresatte sig att göra slut på den judiska kulturen och religionen inom Palestinas gränser. Eftersom han betraktade kristendomen som en judisk sekt, försökte han utplåna också de kristnas heliga platser i Betlehem och Jerusalem. Över Golgata och graven lät han bygga ett väldigt postament, ett konstgjort berg inom en hög stenmur, krönt av en helgedom åt Venus och Cupido. När kristendomen segrat i det romerska riket röjde man undan detta konstgjorda berg (år 325) och blottade den ursprungliga marken med den kulle som sen dess gällt för att vara Golgata. Det finns alltså goda skäl att tro, att det var på den plats där Gravkyrkan nu står som man korsfäste Jesus.

Själva korsfästelsen nämner Lukas så kortfattat som möjligt. Alla visste vilken förfärlig tortyr den innebar. Spåren på den berömda svepeduken i Turin visar hur det kunde gå till – vare sig det nu är Jesus eller någon annan som svepts i den. Spikarna har med stor sakkunskap drivits in genom handlovarna, just där de kunnat tränga sig in mellan tre av handlovens ben och träffa en av de stora nerverna. Fötterna har varit fastspikade med en enda spik, den vänstra över den högra.

Den bön som Jesus bad för bödlarna visar hans inställning till dem som bragte honom på korset. Den visar också att här finns en gradering av vår mänskliga skuld. Somliga gör – som soldaterna – det onda utan att veta vad de verkligen gör. Andra gör det därför att de i sina hjärtan har förkastat Gud och inte vill veta av hans evangelium.

Denna bön saknas i några av de äldsta handskrifterna men finns i andra. Hos Lukas finns det fler avvikelser i de äldsta handskrifterna än som annars är vanligt. Avvikelserna går mestadels tillbaka så långt som man kan följa texten, och man har rent av gissat, att Lukas själv skulle ha överarbetat sin text och gett ut den i en ”översedd upplaga”.

Hånet mot den korsfäste (Luk 23:35–38)

Översättning

Så delade de hans kläder och kastade lott om dem. Men folket stod och såg på, medan rådsherrarna gjorde narr av honom och sade: Andra har han hjälpt. Låt honom nu hjälpa sig själv, om han är Guds Messias, den Utvalde! Också soldaterna gick fram och hånade honom. De räckte honom ättikvin och sade: Är du judarnas konung, så hjälp dig själv! Över hans huvud satt nämligen ett anslag: Detta är judarnas konung. Kommentar

Lukas – som Johannes – ger mängden en passiv roll på Golgata. Folket såg på, medan dess ledare hånade. Hånet var en indirekt bekräftelse på att Jesus hade varit ”mäktig i gärningar”. Alla visste det: under hans händer hade det skett sådant som annars inte brukade ske. Men nu hängde han där, till synes hjälplös. De som hånade honom anade inte, att de råkade säga just det som var hans innersta hemlighet och hans största ära.

Också soldaterna gick fram och hånade honom. Lukas har ingenting nämnt om att Jesus gisslades och blev törnekrönt och hånad som judekung av den romerska vakten. Kanske vill han inte nämna en detalj, som kunde misstolkas som bevis för att Jesus verkligen var en nationell upprorsledare, om Teofilus nu ville använda hans uppgifter för att försvara Paulus. När Lukas nämner att soldaterna hånade Jesus som ”kung” skyndar han sig också att förklara hur de kunde tro det: Det stod på den tavla som angav vad han dömts för, och den tavlan återgav endast vad judarna hade anklagat honom för.

Den botfärdige brottslinge (Luk 23:39–43)

Översättning

En av brottslingarna som hängde där smädade honom också och sade: Är du inte Messias? Hjälp då dig själv och oss. Då gick den andra till rätta med honom och sade: Fruktar inte heller du Gud, fast du står under samma dom? Att vi har dömts är bara rättvist. Men han har inte gjort något ont. Sen sade han: Jesus, tänk på mig när du kommer i ditt rike. Då sade Jesus till honom: Sannerligen, jag säger dig: I dag skall du vara med mig i paradiset.

Kommentar

Berättelsen om ”den botfärdige rövaren” finns bara hos Lukas. Egentligen talar han inte om ”rövare” utan om ”brottslingar”, missdådare, ogärningsmän. Det kan bero på att han inte vill ge ett falskt intryck av att Jesus ändå hade med någon upprorsrörelse att göra. Romarna kallade nämligen motståndsmän och gerillakämpar för ”rövare”, ungefär som Gustav Vasa kallade Dackens folk för ”skogstjuvar”.

Troligen var det fråga om medlemmar av någon nationell frihetsrörelse. Därför ansåg den ene det självklart att Jesus, om han var Messias, måste stå på deras sida. När han nu inte hjälpte sig själv och dem, var han avslöjad. Men den andre såg djupare. Han förstod att Jesus var den verkliga Messias och att han skulle ”komma i sitt rike” (eller till sitt rike, som det egentligen står. Det kan på den tidens grekiska betyda ” sitt rike”, men meningen kan också vara ”när du tillträder din kungamakt”).

Denna berättelse brukar med rätta användas som ett skolexempel på en rätt omvändelse. Här finns erkännandet av den egna skulden, och här finns tron på Jesus, den tro som trots allt vågar sig fram med en bön om förbarmande. Vad som inte finns är några goda gärningar, något som skulle kunna gottgöra det brutna eller ge ett sken av att man förtjänat förbarmande. De goda gärningarna kommer nämligen efteråt. Hade den botfärdige fått leva, skulle han ha tjänat sin nye Herre och börjat ett nytt liv. Men nu fick han löfte om paradiset, utan allt detta. Så oförtjänt är förlåtelsen.

Vad Jesus här menar med ”paradiset” vet vi inte säkert. Den vanliga tolkningen är att det syftar på en trygg och ljuvlig vila i Guds hand, i väntan på uppståndelsen. Också Paulus talar om att döden för den som tror betyder att han får ”komma hem till Herren” (2 Kor 5:8) och ”vara hos Kristus” (Fil 1:23).

Jesus dör (Luk 23:44–49)

Översättning

Nu var det redan omkring sjätte timmen, och det sänkte sig ett mörker, som varade ända till nionde timmen. Solen miste sitt sken, och i templet rämnade förlåten mitt itu. Men Jesus ropade med hög röst: Fader, i dina händer befaller jag min ande. När han sagt det, gav han upp andan.

Men när centurionen såg vad som skedde, gav han Gud äran och sade: Så var då den mannen verkligen rättfärdig. Och hela hopen av folk som kommit dit för att se på, slog sig för bröstet, när de såg vad som hände, och vände hem igen. Men alla de som kände honom höll sig på avstånd, också några kvinnor som följt honom från Galileen och som nu blev vittne till detta.

Kommentar

Lukas berättar som de andra synoptikerna om mörkret som kom över landet. Han säger att solen miste sitt sken och använder ett uttryck som kan användas också i samband med en solförmörkelse (vi har det som lågnord: eklips). Kanske var det så han hör det skildras: mitt på dagen miste solen sin glans. Motståndarna kan ha avfärdat det som ett märkligt naturfenomen, kanske orsakat av de stoftmassor som kan driva in över kustlandet efter sandstormarna i den stora arabiska öknen. Djupare intryck måste det ha gjort att förlåten i templet brast itu. I Talmud finns bevarade uppgifter om någon olycksbådande händelse i templet, som inträffade 40 år före dess undergång, alltså omkring år 30. För Lukas och hans medkristna har det rämnade förhänget nog för allt varit en bild av att vägen till Gud nu låg öppen för syndare, så som Jesu död utläggs i Hebreerbrevet (9:11 f).

Lukas säger, att Jesus till slut befallde sin ande i sin Faders händer. Han nämner ingenting om ropet: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? Det kan verka som en motsägelse eller en avsiktlig ändring. I själva verket finns det en inre släktskap mellan dessa ord. Båda är psalmcitat. För en jude var begynnelseorden (såsom ”Min Gud, min Gud …” ur psalm 22) eller ett kärnord (såsom ”I dina händer …” ur psalm 31:6) ett koncentrat av hela psalmen, som påminde om hela dess innehåll. Nu skildrar både psalm 22 och 31 hur en Herrens tjänare i djupaste nöd håller fast vid sin Herre och vet att Gud för sitt verk igenom, även när fienden tycks triumfera. De två citaten ger var sin sida av samma sak: den djupaste tänkbara nöd och en obruten förtröstan mitt i nöden. Också psalm 31 talar om en människa som hamnat i mörker till både kropp och själ och är omgiven av skräck på alla sidor, liksom psalm 22 talar om hur den betrycktes elände vänds i en seger, som skall prisas av alla folk.

Det finns ännu ett skäl att tro att Jesus verkligen yttrade dessa ord i sin dödsstund. Han dog vid nionde timmen, då basunstötar i templet förkunnade att tiden var inne för aftonoffret. I varje judes aftonbön ingick de ord ur den 31 psalmen som Jesus använde på korset. Så hade han bedit sen barndomen, var dag vid denna timme, och så slutade han nu sitt liv.

Den hedniska centurionen, som förde befäl på Golgata, var mera öppen för sanningen än Jesu landsmän. Det som skedde var nog för att övertyga honom om att Jesus var oskyldig. Enligt Lukas konstaterade han just detta: Jesus var en rättfärdig man. Enligt Matteus och Markus gick han längre och erkände att han var Guds son. För Lukas, som skriver en försvarsskrift, var det viktigt att få fastslaget, att även denne representant för den romerska rättvisan hade konstaterat, att Jesus inte kunde ha varit en rebell.

Jesus läggs i en klippgrav (Luk 23:50–56) Översättning

Då ingrep en man som hette Josef, en medlem av Stora Rådet, en god och rättskaffens man, som inte hade deltagit i deras beslut eller gillat vad de gjorde. Han kom från Arimatea, en stad i Judeen, och hörde till dem som väntade på Guds rike. Nu gick han till Pilatus och utverkade att han fick Jesu kropp. Så tog han ned den och svepte den i en linneduk och lade den i en grav, som var uthuggen i klippan och som ännu ingen hade legat i. Det var tillredelsedag och sabbaten stod för dörren. De kvinnor som hade följt honom från Galileen, kom med och såg graven och såg hur hans kropp blev lagd där.

vände de hem och gjorde i ordning salvor och myrra. Sedan höll de sig stilla under sabbaten, så som lagen bjöd.

Kommentar

Rådsherren Josef finns omnämnd hos alla fyra evangelisterna. Han kom från Arimatéa, troligen det gamla Ramataim, tre mil nordväst om Jerusalem, som en gång varit profeten Samuels hemstad. Josef tycks ha hört till de lärjungar som Jesus ägde också i Judeen. Att han var förmögen framgår redan av det faktum att han kunnat kosta på sig en ny klippgrav strax utanför Jerusalems stadsmurar. Han utverkade tillstånd att ta hand om Jesu kropp, tog ned den från korset och svepte den i en sindón, en stor linneduk. Det finns, som vi nyss nämnt, en sådan bevarad i Turin, som åtminstone sen medeltiden gällt för att vara Jesu svepning och i varje fall kan ha varit det, eftersom den är vävd på ett sätt som varit okänt sen antiken. Enligt vad pollenanalysen visar måste den ha varit i Palestina. Det råder inget tvivel om att en korsfäst människa blivit svept i den. Den är i dag 436 centimeter lång och 110–112 cm bred. Man har lagt den döde på rygg med fötterna mot ena kortändan och sedan vikt duken över kroppens framsida. Sedan har man bundit linnebindlar omkring den svepte vid fötterna, knäna, händerna och halsen. Tydligt har det varit fråga om en begravning som skett i all hast. Den vetenskapliga expertisen har ännu inte sagt sitt sista ord i fråga om denna duk, men i varje fall kan den ge en god föreställning om det slags duk, som Lukas här talar om.

Lukas nämner på nytt de trogna kvinnorna. De hade stått vid korset och nu följde de med och såg var Jesus blev lagd. Det kan inte ha varit lång stund kvar tills den första stjärnan tändes över Oljeberget och sabbaten gick in. De skyndade sig in i staden (som ju bara låg ett par minuters väg från Golgata) och hann köpa de kryddor de tänkte använda så snart det blev möjligt att ge Mästaren en värdig begravning. Markus säger att de köpte sina kryddor på lördagkvällen, när sabbaten var över. Det ena utesluter inte det andra. I varje fall kan det knappast ha varit helgdag den dag, då Jesus dog. I så fall skulle inga bodar ha varit öppna. Det tyder på att det är Johannes som har rätt, när han säger att Jesus dog dagen före den stora påskhögtiden, alltså den 14 Nisan och inte den 15.

Copyrightregler:

Bo Giertz är upphovsman till såväl översättning som kommentar,
Nedladdning och utskrift av såväl översättning som kommentar får endast ske för personligt bruk,
All övrig användning av såväl översättning som kommentar måste godkännas av rättsinnehavarna samt
Stiftelsen bibelskolan.com åtar sig att förmedla eventuella förfrågningar om vidare användning av översättning och/eller kommentar till rättsinnehavarna.

REGISTER:Nya Testamentet Lukas evangelium